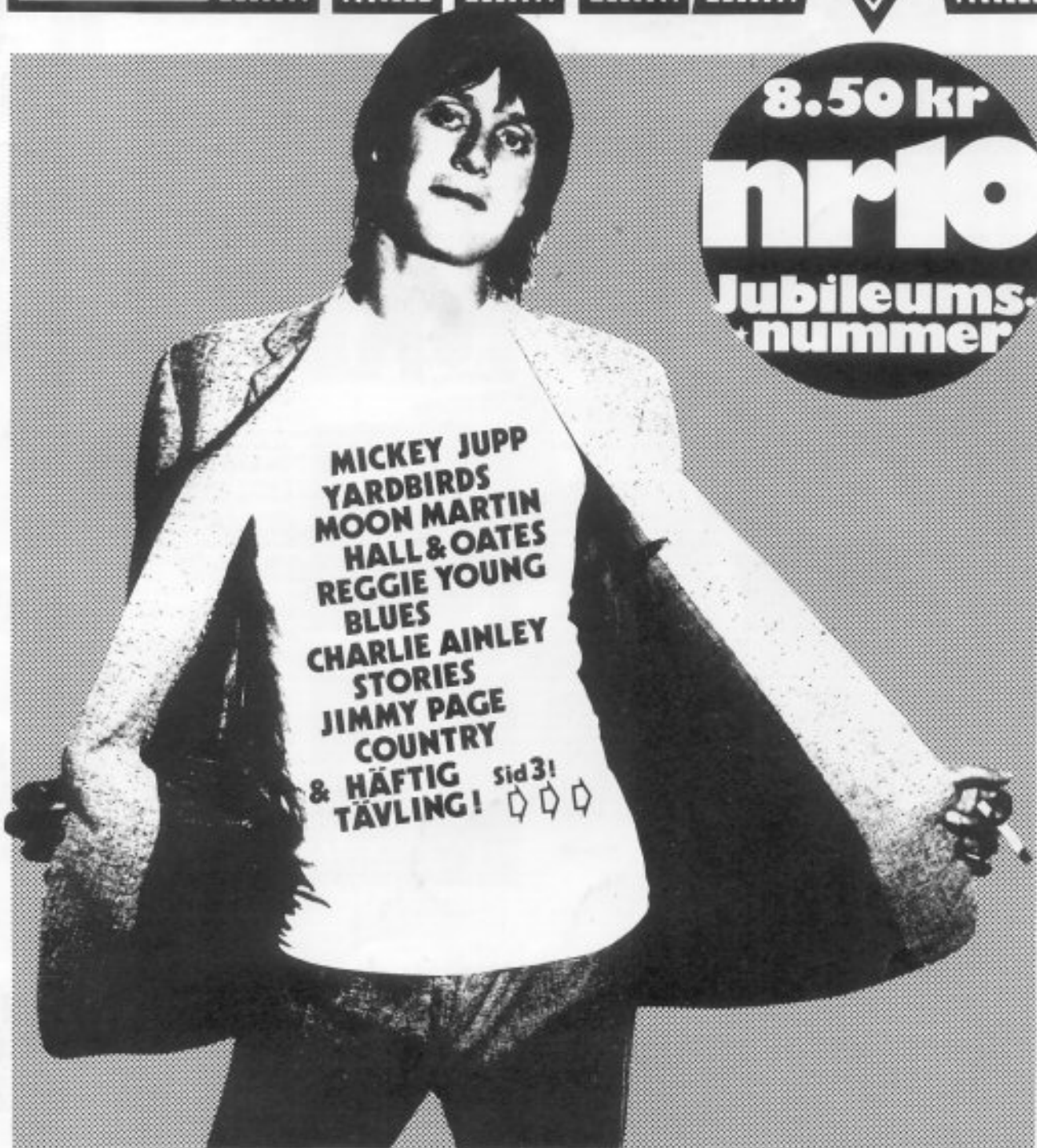

LAARM

8.50 kr

nr 10

**Jubileums-
nummer**

MICKEY JUPP
YARDBIRDS
MOON MARTIN
HALL & OATES
REGGIE YOUNG
BLUES
CHARLIE AINLEY
STORIES
JIMMY PAGE
COUNTRY
& HÄFTIG TÄVLING! Sid 3!
♦ ♦ ♦

Producenten Nickle Most förstod sig inte på deras löser och kunde inte inse att popen gått in i en ny fas. Gruppens skrivutsläpp under hans ledning resulterade i kompromisser som varken tillfredsställde Yardbirds själva eller deras fans. Beck tappade till slut alla koncepter i den omöjliga situationen och hoppade av i december 1966. Det blev i princip slutet för Yardbirds. Men deras historia får berättas av någon annan.

Här lämnar jag Jimmy Pages karriär med en sista notis. Under hela tiden som studiomusiker använde han samma gitarr på samtliga inspelningar - den Les Paul Custom som han ömt krävar på en av den här artikelns alltför få bilder - och som han köpte sig 1962 för 185 pund (vilket var en avsevärd summa på den tiden). Men den gitarren betalade sig verkligen, för som studiomusiker tjänade han långt ifrån snäpötatis. När han började 1963 fick musikearna sju pund för en tre timmars inspelning och taxan höjdes senare till nio pund per session. Enligt egna uppskattningar räknar Page med att han hade i genomsnitt tio sessioner i veckan under tre års tid...

PONTUS vonTELL

Pontus har också sammanställt en fullskalig diskografi över Jimmy Pages stora mängd studiojobb som vi dragit ut på en separat stencil. Vill du ha den så skicka oss ett frankerat kuvert med ditt namn och din adress tydligt påskrivet. Efter ett par dagar har du diskografin i brevlådan.

MUSIK & KONST

Lennart Persson och Peter Thulin (känd respektive känd från LARM) har tagit över en skrivaffär med det osannolika namnet MUSIK & KONST. Vi har tänkt på att byta till KNETIG MUSIK, men måste ha kvar det gamla tillis skrivpennorna med firmans namn är slut...

Vi har varit igång ett par månader nu och redan fått ett rykte om oss att vara en annorlunda affär. Ett ställe som säljer mer Charlie Ainley, Mickey Jupp och Shadows of Knight än ABBA och Bee Gees är inte speciellt vanligt.

Men så värder vi också vårt sortiment av ny och gammal rockmusik. Vi försöker hela tiden smaka reda på bra och udda plattor av ett slag som man i de flesta andra affärer aldrig ens hört talas om. Vi har också gamla, nu utgådda plattor. Både singlar och LP.

Kom in och kolla upp oss. Och bor du för långt bort kan du ju alltid höra av dig så skickar vi våra sporadiska, men välsorterade posterorderlistor. Snabb service och bra plattor - både de bästa nyheterna och de blivande samlarobjekten - utlovas.

SPÅNGATAN 5
211 44 MALMÖ
Tel 040-23 71 70

★LINUS
bokas numera per tel:
046-12 68 27 ★★

MICKEY JUPP

DISKOGRAFI

- Folk påstår att jag måste utveckla mig, och att jag måste kompromissa ibland, om jag ska ha nån framgång i musikbranschen. Men va fan då, dom får ta mig som jag är. Annars får jag väl göra något annat. Jag har ändå aldrig ens tänkt mig att jag skulle kunna livnära mig inom musikbranschen...

Mickey Jupp, november 1978

Skönt häften av alla brev som kommit till tidningen under hösten och vintern (så den aldrig ta slut) har bett om en artikel om Mickey Jupp. Plats för en intervju, alltid. Så vid ett korrespondent i vintrar packade jag, Photo Olsson, Uffe "Kalla mig till" Lindqvist och allas vår Bettan på Program in om på platsen intill Staff-hökartaret på Alexander Street, besökte ih öl och satte Juppen i en stor framför om.

Efter intervjun upptäckte både Mats och jag att våra respektive anteckningar var högst spridda och klart osammanhängande. Det blir läst så när intervjuoffren säger att vara just det, och man istället sätter och placeras som med en kamps som och helst.

Det bestående intrycket av "intervjuen" var att Jupp är en mycket sympatisk, lite coolare och mycket ömsjuka man. En musiker som ständigt förtjänger sina egna insatser, en dagare som tycker att dagens musikbransch spräkt ut och att den mesta musik som gjorts efter 1962 är skräp. Varför just 1962? "Då köpte jag min sista skiva - "Green onions" med Rocker T & the M's!" Och när han ska klä sin egen musikprofil i ord, så gör han det med en parafraz på Willie Puh. "I'm a bear with a small brain and I like my music really simple..."

Det blev alltså ingen intervju, och lika bra är väl det. Musiken talar för sig själv. Inlättet för ni här en Jupp-diskografi med kommentarer. Använd den.

Jupp började som gitarrist i The Black Diamonds, i begynnelsen av 60-talet, men värvades snart som sjungande pianist till The Orioles. Gruppen spelade på puberna och blev så småningom - när The Paramounts med Skoin Tronser och Gary Brooker flyttade där ifrån - Southlands mest populära grupp. På repertoaren stod Coasters, "Brand new Cadillac", "Winey" och Isley Brothers fantastiska "Fargo". I de sista upplagorna av Orioles återfanns Ho Whitman och trummannen Bob Clouston.

Första upplagan av Legend bestod enbart av gitarristen Chris East, basisten Steve Geare och trummannen Nigel Dunbar. Han spelade i hardsök bluesisk musik, gjorde en spelmått och spelade in en LP.

LEGEND
Dart 50L 115 • 1969

Trögen - inte ens Jupp själv - förestår riktigt hur Legend lyckades skaffa sig ett skrivkontrakt. Plöjban, som producerades av Sandy Robertson och spelades in på nio timmar, innehåller knappast musik av det mer kommersiella slaget.

Enlv avsnitt Jupp-litar, alla med enkelt och stabilt akustiskt komp. Rycket blåsarbasen och licket pianospel från Jupp själv, allra läckrast i seriet på "Good boy". Så bra att man aldrig serkar elgitaren.

"National gas" är en oerhört läsig

proppigt, "Bastarder's blues" en jag-präster-i-mitt-ö-lit med Jupp ensam vid piano och "Twenty carat rocks" en fin rocklåt om en Teddy Roy med grånade poliser, som utdär var fan hans argdom blev av. "Weather on the hill" och "City" är ballader med underbara melodier, den främlingskärlek som ett subtilt Buddy Holly-låt. "Good money" innehåller goda råd, som levereras med lätt ironi:

"Don't buy yourself no second hand car
ain't nothin' but a lot of chrome
may get you to where you go
but I doubt if it'll get you home.
But if you pay good money
buddy, you'll drive a car..."

"Good boy" är en "cool" sak med otronligt sugande rytm och Jupp som mest dovertygande när han ströcker pratsig in i ett förfärligt igen. "I think of you every night...and I wonder...would it be all right if I tell you I'm sorry...I love you...I was a bad boy...but I'm a good boy now". "Faster than an inch worm" är en låt som en del av den oroliga sjölen - "and when I'm gone, people don't know I've been" som aldrig stannar länge nog på ett ställe för att skaffa sig vännen. Sjuytt gitarrspel, effektivt trumpet, överdrivt slag och återigen en överligt fin melodi.

Övriga intressanta information: När LP:n släpptes i USA så hade man glöckt bort "Shirley", en variant på Jerry Reed's "Big boss man". Troligtvis p g a vissa sexuella anspelningar i texten. Någon med namnet Conway Canyon spelade samma år in "Good boy" på en Atlantic-singel (1984351). En mycket lik version, såvitt dock tilläggas.

Georgia George/July

Var. 111 1082 • 1982

En fantastisk singel, producerad av Robin Trower och med rösten av Procol Harum i korpet. Fast det skulle man inte kunna tro när man hör den - här visar man för livet i en historia om en man som såvitt värd såvitt med Johnny B Goode. B J Thomas har nog aldrig slöjtt så hårt på sina trummor, Juppe gitarr biter hårt och han sjunger som en han vore beredd att säga hela världen i en näckamp. Bessidan är bara utfylld.

LEGEND

Var. 6360 010 • 1971

Dags för andra upplagan av Legend, med Mo Whitman på gitarr. Nya manus, David Raubits från Procol Harum, fixar skivtexten. Tony Visconti producerar. Jupp överträffar sig själv både som sångare och kompositör och bandet lever hon honen är...kärn, helt suveränt, fantastisk. Man spelar öppen och omedelbar rock på ett så enkelt och självklart sätt att det verkar lika enkelt och självklart, som är ju så här rockmusik ska låta.

"Cheap rock" spelade Foofoo på en platta "Down by the Jetty" och "Cross country" såg Bill Birch till att den hävdes på Russel Flyers första LP. Jupp gör både bäst själv. I övrigt är plattan en perfekt bländning av "rytm" och "blues" - från balladen "Lorraine" (i två delar) över Country-lik "Mole in my pocket" och livliga dog-walk-låten "Someday in love" till rock-på-och-stan-ordliga-kruvedalder-rock som "Anything you do" och "Ty typewriter". Min speciella favorit är "I feel like sleeping", en smekton...nä, typiskt låt med erövrande rytm och ovanligt tungt komp. Arrangemanget med gitarrer som hoppar mot varandra och den effektfulla ledningsledaren är gjord i sin enkelhet. Juppe röst är fylld av desperation och arbetar sig långsamt upp mot ett osäkrigt klimax. Ett ögon för sig är lika totalt som plattan är i sin helhet.

och "blues" - från balladen "Lorraine" (i två delar) över Country-lik "Mole in my pocket" och livliga dog-walk-låten "Someday in love" till rock-på-och-stan-ordliga-kruvedalder-rock som "Anything you do" och "Ty typewriter". Min speciella favorit är "I feel like sleeping", en smekton...nä, typiskt låt med erövrande rytm och ovanligt tungt komp. Arrangemanget med gitarrer som hoppar mot varandra och den effektfulla ledningsledaren är gjord i sin enkelhet. Juppe röst är fylld av desperation och arbetar sig långsamt upp mot ett osäkrigt klimax. Ett ögon för sig är lika totalt som plattan är i sin helhet.

Life/Late last night

Var. 6360 021 • 1970

"Life" är en melodramatisk och rätt livliga ballad, som dock gav Legend en hit i Italien! Man låtsas dit på turné, vägrade att spela låten på scen och fick spela ur landet när soffio-gäbarna såg åt ett annat håll. Bessidan är en intet specialit melodramatik, men rätt livliga blueslåt. Troligen komposerad under tiden som spelar in den.

HEADS TOGETHER

Var. 6360 033 • 1971

En samlings-LP där Jupp och Legend representeras av en låt som inte finns tillgänglig någon annanstans. "Profield junction" är en enkel, men mycket atmosfärisk låt om hotellgatan, skrädd, olycklig kärlek. I korpet såvitt gitarrer och en snyggt stödat tankar.

MOONSHINE

Var. 6360 033 • 1971

När jag skriver om Legends andra LP i LP:n nummer 2 så kallar jag samtidigt den här plattan för "en överproducerad katastrof". Riktigt så illa är det väl inte, men jag har fortfarande svårt för att förlåta mig med Matthew Fishers strövararrangering på tre av spår och resten av låtarna kommer aldrig i närheten av vad Jupp tidigare skrivit. Instrumentallåten "Sunfart/Elirguy" (som avslutar den första sidan och inkluderar den andra) är sympatisk och "Just because", titellåten, "Captain Cool" och "Shine on my shoes" är hyfsade rock-

låtar. Ändå har jag hela tiden en känsla av att det här är material som man rotade när man spelade in den första LP:n. Av originalligt anledning är det här Juppe favorit i den nya produktionen...

Don't you never/Someday

Var. 6360 036 • 1972

Mycket bättre, som så är det också en inspelning gjord samtidigt med oöval-LP:n. En enkel, bländande låt lika enkelt inspelad. Inga tricks, inga pålägg, och utan att ta ett enda sekund som dimmerar blitheten vassa gitarr ändå hela låten.

Nature's radio/Down at the doctors

Var. 126 • 1977

Efter Italien-färderna packade Legend ihop, näst intill skulderna. Och inte blev det bättre av att "Moonshine" blev såvitt i en härligt exempel. Utvald på en hård och oförtrödd musikbranch tog Jupp ett jobb som expedit i en musik-affär hemma i Southend. Först sommaren 1975 återvände han till klubben. Spridd av en utbränd Max Bell-artikel i NME och påberjod av Foofoo och Russel drog han spring ett timmarband med bekansningslänare och blåsar och började spela runt om i London igen.

Men bandet blev inte långvarigt. Juppe "för många notertridiga viljor och ingen förestad att det ju faktiskt var rätt bra!" Juppe tog en del spelningar helt sola, eller tillsammans med saxofonisten Frank Head, innan han drog sig tillbaka igen.

1977 tog Keith Reid och Gary Brooker kontakt med honom och försving till han skulle göra ett nytt försök. Han betydde inspelningen av några demo-låtar och Arista nappade på "Nature's radio", tyvärr en rätt trist sak och knappast representativ för Juppe. För sig låter det som en senare dagars Hollen-låt och den följande aldrig blev upp till den fartstegande titeln. Juppe själv är berövad på den information låten fick, som Tony Blackburn gillade den. Något. Bland studionsångarna återfanns gitarristen Tim Warwick och saxofonisten Jimmy Jewell, som var ett fint solo.

Andra sidan är något helt annat, en dämpad men mycket sällsynt kärleksförklaring till sad-musik. Ett mycket förhållande arrangerat - akustisk gitarr, akustiska trummor från ett algar-n, handklappningar och en överdrivt bakgrundkör - och Jupp i bästa form. Helt anmärknas mot rockloggen senare och i och för sig utbrädda version, alltså.

MICKY JUPP'S LEGEND

Var. GET 2 • 1976

"Nature's radio" blev - trots upptäckningen från Tony Blackburn - inget hit och Arista tackade nej till fortsätt samarbete. Istället lann Jupp ett naturligt hem hos Stiff, som öppnade med att ge ut den här förförarsvårens lyckade samlings-LP:n med material från Bell och Vertigo, plus "Nature's radio". Plus för att man tagit med bå-

de "Georgia George" och "Don't you never", men det är synd att man inte kunde klämma in fler spår från den första LP:n. Och att man utbränd "I feel like sleeping" är oerhållbar. Ändå är det här en LP på remasterings-platta som är en av de bästa originalinspelningarna.

Samlad med den här LP:n såvitt Stiff ut promotion-singeln "Ty typewriter"/"Nature's radio" (DPP 1), båda spår från LP:n.

JUPPANESE

Var. 111 1082 • 1982

Juppe första inspelningar för Stiff. Första sidan med Nick Lowe som producent och med Rockpile som kompagn, den andra med Gary Brooker som producent och en studiogrupp i korpet. Och eftersom jag överensade plattan grundligt i förra nummer tänker jag inte här upprepa alla superlativen, bara konstatera att plattan senare blivit bättre än såvitt med alla spelningar sedan dess.

All den fantastiska maten på omåttig dukad från klubben blev tio på morgonen och varken Jupp eller fotografen kunde följt sig ut från den. Shud...

I CAN'T START DANCIN'

Var. 111 1082 • 1978

En samlings-LP utgiven av Stiff och musikindustrin Sounds i samband med Stiffs 10-årsjubileum i hösten. Plattan delades ut gratis till Sounds-läsare som givits klippa ut kuponger i tidningen. Innehållet på den är en blandning av outpiver och tidigare utgivna material. Mickey Jupp medverkar med två spår, "Making friends" från "Japanese" och outpiver "You made a fool out of me". Som faktiskt är en överdrivt låt, om ett kärleksförhållande med förhinder. En anmärknas, tungt framstapande melodi och ett stort sound, snyggt producerat av Gary Brooker.

BE STIFF TOUR

Var. 111 1082 • 1979

Vari alla inblandade i top-turén hyder på sin version av Demos "Be Stiff". Rachel Sweet och Accardo gör den till en countrylåt, i börjerna på Jona Lewis blir det New Orleans-funk för röst och piano, Wreckless Eric gör den till en modern variant på "Wild Thing" och Mickey Jupp & The Cadis Layers gör den till en lätt chasen blueslåt, med snygga moln på piano och gitarr.

"Many of these versions may bear no resemblance to the original Demo titles. We hold no responsibility for any uptight people!"

Plattan skickades ut till folk som reser i sina bussar till Stiff. Troligtvis kan den också köpas i Stiffs affär på Alcock Street.

LENNART PERSSON